

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

Έν Έλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Έν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραψίδιον ὁδ. Ἐρμού—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ τῆς ΑΘΗΝΑΪ-
ΔΟΣ καὶ τῶν ἑτέρων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν
ἐγκαίρως τὰς συνδρομὰς τῶν, ὥπως μὴ ἐπέλθῃ δια-
κοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἐξωτερικῇ δύνανται
ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἐλληνι-
κοῦ, ἀγγλικοῦ, γαλλικοῦ, τουρκικοῦ ἢ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται
δωρεὰν τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναϊδος» χρωμα-
τισμένη εἰκὼν τῆς ὥρας Βερετίας.

Ὁ ἄνθρωπος κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεὶς, πνευματι-
κῶς τε καὶ σωματικῶς ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ἀπὸ
τῶν συνήθων ἐργασιῶν του παρὰ πᾶν ἄλλο πλάσμα·
ὁ δὲ πανοικτίρμων Θεὸς προσδιώρισεν οὐχὶ μόνον τὴν
ἀνάπausιν τῆς νυκτὸς ἀπὸ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, ἀλ-
λὰ καὶ τὴν ἀνάπausιν τῆς Κυριακῆς ἀπὸ τῶν κόπων
τῆς ἐβδομάδος.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προσ-
διορισθεῖσα καὶ τοσοῦτον ἀναγκαία ἀποδειχθεῖσα διὰ
τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὠνομάσθη Σάβ-
βατον ἢ Κυριακή. Καὶ Σάββατον μὲν ὠνομάσθη, διό-
τι ἡ λέξις αὕτη καθ' ἑαυτὴν σημαίνει «κατάπausis.»
Κυριακή δὲ, διότι τὸ Σάββατον τῶν χριστιανῶν, τοῦ-
τέστιν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως αὐτῶν, εἶναι ἐκείνη
καθ' ἣν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐξετέλεσε τὸ μέγα ἔργον τῆς
ἀπολυτρώσεως τοῦ διεσθαρμένου κόσμου διὰ τῆς ἀνα-
στάσεώς του ἐκ τοῦ θανάτου.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως σύγκειται ἀπὸ ἑν ἡμερο-
νύκτιον καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα. Τὸ ἐβδομον δὲ τῆς
ζωῆς ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ τῶν Κυριακῶν. Διότι ἐπὶ
ἐπτὰ ἐβδομάδας ἔχομεν ἐπτὰ ἡμέρας ἀναπαύσεως, ἥτοι
μῖαν ἐβδομάδα· καὶ οὕτω ἐπὶ τῶν ἐπτὰ ἐβδομάδων ἔχο-
μεν μιᾶς ἐβδομάδος ἀνάπausιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν λοι-
πὸν ἀναλογίαν εἰς ἐπτὰ μῆνας ἔχομεν ἐνὸς μηνὸς Κυ-
ριακῆς, καὶ εἰς ἐπτὰ ἔτη ἐνὸς ἔτους ἀνάπausιν. Ὁ δὲ

ἄνθρωπος ὅστις ζῇ ἐβδομήκοντα περίπου ἔτη δὲν ἔχει
ὀλιγωτέρας τῶν δέκα ἐτῶν Κυριακῆς.

Ὁ γέρον ὅστις ἔζησε δέκα ἐτῶν Κυριακῆς, καὶ ἀ-
νεπαύθη ἐκ τῶν καθημερινῶν κόπων του μίαν ἡμέ-
ραν εἰς τὰς ἐπτὰ, δὲ ζήσῃ μακρότερον παρὰ ἐάν ἤ-
θελεν ἐργασθῇ καὶ τὰς ἐπτὰ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος.
Τὸ σῶμά του εἶναι ὑγιέστερον, τὸ βῆμά του σταθερώ-
τερον, τὸ πνεῦμά του ἐνεργητικώτερον, ἡ κυκλοφορία
τοῦ αἵματος ζωηρότερα, ἐνὶ δὲ λόγῳ, εἶναι εἰς καλλι-
τέραν κατάστασιν, παρ' ὅτι δὲ ἦτο, ἐάν ἐργάζετο
κατὰ τὰ δέκα ἐκεῖνα ἔτη τῶν Κυριακῶν· ἰδίως δὲ κα-
ταφαίνεται τοῦτο, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἕνεκα τῆς κοινα-
νικῆς του δέσεως ἀπαιτῇ νὰ ἐργάζεται σωματικῶς
ἢ νοερῶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας καθ' ἑκάστην. Ὅσοι ἐργά-
ζονται τοιοῦτοτρόπως, ἐάν τηρῶσι τὴν Κυριακὴν, γνω-
ρίζουσι πόσον ζωηρότεροι καὶ ἐτοιμότεροι διὰ τὴν ἐρ-
γασίαν των εὐρίσκονται τὴν πρωτὴν τῆς Δευτέρας
μετὰ τὴν ἀνάπausιν τῆς Κυριακῆς, παρὰ τὴν πρωτὴν
τοῦ Σαββάτου μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν πέντε ἡμερῶν·
καὶ ἐάν ἡ εὐλογία τῆς Κυριακῆς ἀναπαύσεως ᾗναι το-
σοῦτω προφανῶς ἐπαισθητὴ εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦ-
μα τοῦ ἀνθρώπου κατὰ πᾶσαν ἐβδομάδα, δὲ ᾗναι βε-
βαίως πολὺ μεγαλειτέρα ἐπὶ μακρὸν βίον ἢ ἐπ' ἀγα-
θῇ ἐπίδρασις αὐτῆς.

Ο ΔΟΥΝΑΒΙΣ

Ὁ ποταμὸς οὗτος ὁ καὶ Ἰστρος παρὰ τοῖς ἀρχαί-
οις λεγόμενος, ἐπὶ 2,000 ἔτη διεφθάρη ἐν τῇ ἱστο-
ρίᾳ, καὶ πάλιν ἤδη γίνεται ἀντικείμενον, ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ὁ κόσμος ἕνεκα τοῦ μεταξὺ Ρωσσίας καὶ Τουρ-
κίας πολέμου στρέφει τὰ βλέμματά του. Κατὰ τὴν
δεκάτην ἑκτὴν καὶ δεκάτην ἐβδομὴν ἑκατονταετηρί-
δα, ἐχρησίμευσεν ὡς διάβασις εἰς τοὺς Τούρκους, ὅ-
πως εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ προχωρήσωσι
μέχρι τῆς Βιέννης· ἐπὶ τῶν Σταυροφορίδων, ὅτε δηλ.

δολοκλήρος σχεδόν ἡ Εὐρώπη ἐκίνησε θρησκευτικὸν πόλεμον κατὰ τῶν Σερβικῶν, οἱ ἐνθουσιώδεις πολεμιστὰι τῆς Δύσεως διὰ τοῦ Δουναβίου διαβάντες ἐπλημμύρησαν τὴν ἁγίαν γῆν. Ὁ Δούναβις ἀπὸ τῶν πηγῶν του, ἐν Βάδεν τῆς Γερμανίας μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἔχει μῆκος 1820 μιλίων, μετὰ δὲ τῶν παραποταμίων, τὰ ὅποια χύνονται εἰς αὐτὸν, περιλαμβάνει ὡρὰν 300,000 τετραγωνικῶν μιλίων. Διέρχεται διὰ τῆς Βυαρρίας, Αὐστρίας, Οὐγγαρίας καὶ Σερβίας, διὰ τῶν Κερπαθίων ὁρέων, ὅπου χωρίζει τὴν Ρωμουνίαν ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν, καὶ χύνεται εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον, διὰ πολλῶν ἐκβολῶν, ὧν ἡ κυριωτέρα εἶναι ὁ Σουλινᾶς. Ὁ Δούναβις εἶναι πλωτὸς εἰς ἀτμοκίνητα μέχρι τῆς ἐν Βυαρρία Οὐλμης. Ἐν Νικοπόλει τῆς Βουλγαρίας κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ἑκατονταετηρίδα 400,000 χριστιανῶν ἐβρίθθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τὸν Δούναβιν, καὶ κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην ἑκατονταετηρίδα 40,000 Τούρκων ἐσφάγησαν εἰς τὰς ὄχθας του ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Βελιγραδίου τῆς Σερβίας.

Μετάφρασις ἐκ τῆς Γερμανικῆς Ἑλβετίας
τῆς κομήσεως ΔΟΡΑΣ ΙΣΤΡΙΑΔΟΣ.*

I.

Ὅπου ἡ ἐλευθερία ἐπικρατεῖ
Φαίδρος ὁ πολίτης τὸ πᾶν θυσιάζει
Ἀνθῶν καὶ οἱ βράχοι αὐτοὶ
Κ' ἡ βοή τῶν ἀνέμων κοπάζει.
[A VON HALLER].

Ποῦ σπεύδεις, ὦ πάσχουσα ψυχὴ! Ζητεῖς ἄρα τὴν

* Σημ. Δ. Ἀθ. Ἡ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον γνωστὴ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Δώρα Ἰστρίας, εἶναι ἡ πριγκίπισσα Ἑλένη Goltsof Μασσάλσκη, ἡ περιώνυμος συγγραφεῖς περὶ τῆς ἀναφύων ὁ κ. Dosehanel λέγει ὅτι ἐν μόνον τῶν πολλῶν αὐτῆς συγγραμμάτων ἔγκειται ἡ ἀπαθανάτισις τὸ ὄνομα ἀνδρός.

Τὸ τετράτομον αὐτῆς σύγγραμμα, τὸ ἐπιγραφόμενον, «Γερμανικὴ Ἑλβετία», οὐτινος τὰς ὀλίγας ταύτας σελίδας μετὰ γλῶττισεν ἡ νεαρά δεσποινίς Ἀρσινόη Γ. Παππαδοπούλου μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν σαφηνείας καὶ γλαφυρότητος, εἶναι πόνημα, ὅπερ ἐφείλκυσε τὸν θαυμασμὸν τῶν λογίων τῆς Εὐρώπης διὰ τὸ ὅψος τῶν αἰσθημάτων καὶ διὰ τὴν εὐρύτητα τῶν ἰδεῶν.

Ἀλλ' ἡ πριγκίπισσα Μασσάλσκη, ἔλκουσα τὸ γένος ἐξ ἐνδόξου οἰκογενείας καταγομένης ἐξ Ἡπείρου, ἀνεψία τοῦ φιλομούσου καὶ φιλέλληρος ἡγεμόνος τῆς Βλαχίας Ἀλεξάνδρου Γκίκα καὶ ψηφισθεῖσα ὑπὸ τῆς ἡμετέρας βουλῆς πολιτὶς Ἑλληνίς, εἶναι καὶ ἄλλως προσφιλὴς εἰς ἡμᾶς, διὰ τὴν ἀκραίφνη πρὸς τὴν πατρίδα μας ἀγάπην, διὰ τὰς εὐρείας αὐτῆς γνώσεις περὶ παντὸς ὅ, τι ἀφορᾷ τὸν Ἑλληνισμόν, ἔτι δὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐλωτίαν μεθ' ἧς συνηγόρησε πάντοτε ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς Ἀνατολῆς!

Ἐκ τῶν γνωστῶν εἰς ἡμᾶς συγγραμμάτων αὐτῆς τὰ ἐξ ἑξ ἰδίως περὶ ζητημάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ πραγματευόμενα:

La nationalité hellénique. — Les îles Ioniennes. — La vie monastique dans l'église Orientale. — Les orientaux et la Papauté. — Les femmes en Orient. — Les excursions en Roumélie et en Morée.

Εἶναι πονήματα, ἅτινα θέλουσιν ἀείποτε προσελκύει τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην πάντων τῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος.

εὐδαιμονίαν ἢ ἀποσύρεσαι μακρὰν τῆς κοινωνίας; Ἀλλὰ, διατί νομίζεις ὅτι φεύγουσα ἡμᾶς θέλεις εὖρεϊ τὴν κίθην; Μήπως ἐλπίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ καλύψῃς πῶμα αἰμοσταγὰς ἐκ τῶν πληγῶν, διὰ τῶν ναρκίσσων τοῦ ἔαρος; ὅτι δύνασαι νὰ ἀναζωογονήσῃς ἐξαντληθεῖσαν καρδίαν διὰ τῆς ἰσχύος ὑπερφυσικῆς τινος πνοῆς;

Ἀκουσον, Ναράνδα, ἐὰν ἐδίδες πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, ἤθελες ἐκτιμᾷσαι περισσώτερον τὴν ἀγάπην, ἢς παρ' ἡμῖν ἀπολαύσεις καὶ ἦν νῦν περιφρονεῖς, ὡς ἀναξίαν λόγου; ἤθελες προσπαθῆσαι ν' ἀνακτήσῃς δ' ἡμῶν τὴν πρὸ ὀλίγου ἐν σοὶ θάλλουσαν ζωὴν καὶ δὲν ἤθελες ἀπέλθαι μακρὰν ἐπὶ ξένης, ὡς τὰς ἐν τῷ ἄδῃ βασανιζόμενας ἐκείνας σκιάς, ἃς ὁ δεισιδαίμων βλέπει πλανωμένας τὴν νύκτα εἰς τὸ σκότος τῶν νεκροταφείων. Οἴμοι! σὲ λυποῦμαι, ἀλλὰ μάτην τὸ πάθημά σου εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οὐδεὶς ἰσχύει νὰ θεραπεύσῃ, διότι τὸ φέρεις ἐν σεαυτῇ καὶ σε καταβιβρώσκει ὡς δριμύν δηλητήριον. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δύνασαι νὰ σωθῇς φεύγουσα τοὺς τόπους τούτους; Μακρὰν τῶν χιόνων τῆς ἄρκτου, αἵτινες οὐδ' αὐταὶ δύνανται πλέον νὰ κατασοθήσῃσι τὸ πυρίπνοον τῶν παθῶν ἡραίστειον, εἶσαι βεβαία ὅτι θέλεις εὖρεϊ ἀνάπαυσιν;

II.

Ὅχι! Δὲν ἐλπίζω πλέον νὰ εὕρω τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ καὶ ἂν μέλλω νὰ συντριβῶ καθ' ὁδὸν ἐπὶ τῶν λίθων, θὰ ἀναχωρήσω αἰσθάνομαι ἀνάγκην νὰ ἀπέλθω μακρὰν τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν πεπαλαιωμένων τούτων τοιχισμάτων, μακρὰν πρὸς ὀρίζοντας ἀχανεῖς. Θέλω ἀπομακρυνομένη τῶν φιλαύτων καὶ ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων συγκλεισθεισῶν καρδιῶν σας, νὰ θερμανθῶ ἐκ τῆς ἐπηρείας καρδιῶν μεγαλοφύχων καὶ φιλελευθέρων.

Θέλω προσπαθῆσαι νὰ λησμονήσω..... νὰ λησμονήσω οὐχὶ τὰς θλίψεις, αἵτινες με κατατήκουσιν, ἀλλὰ τὴν τυραννίαν κοινωνίας δουλόφρονος καὶ οὐδὲν πνευματικὸν ἐχούσης, ἥτις με ἐδέσμευσε διὰ τῶν βαρυτάτων ἀλύσσεων τῆς, ἀλλὰ τὰς ἀλύσεις ταύτας θέλω τὰς θραύσει καὶ ἂν μετ' αὐτῶν διασπᾶσω καὶ τὰς περιπαθεστέρας χορδὰς τῆς καρδίας μου..... θέλω νὰ πληροφωρῶ ἐὰν ἐν τῇ χώρᾳ, ἥτις ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἀποκαλύπτῃ τις εἰ μὴ ἀδυναμίας, χαρὰν βεβιασμένην καὶ ἀσέβειαν, καὶ ἂν οὐδαμῶς τῆς γῆς ἀπαντήσω, ἀληθεῖς τοῦ Εὐαγγελίου ὁπαδοὺς, θέλω τότε ἀναγκασθῇ ν' ἀπαρνηθῶ καὶ αὐτὴν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ.

Μοὶ εἶπον ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ὁρέων ἔνθα ἀκτινοβολεῖ ἡ αἰωνία χιών, ζῇ λαὸς ἐλεύθερος, ὡς ὁ ἀὴρ ὁ διατρέχων τὰς μαγευτικὰς ἐκείνας κοιλάδας καὶ ὅστις μόνος αὐτὸς μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς Εὐρώπης λαῶν ἀπέσεισε τὸν ζυγὸν τῆς τυραννίας, τῶν αὐθαιρέτων νόμων καὶ τῶν προλήψεων, ὅτι ἐκεῖ ἡ ἀληθὴς εὐγένεια συνίσταται εἰς τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτου καὶ τὸ ἑδάφος δύναται ἀδιακρίτως νὰ ἀνήκῃ εἰς πάντας διότι ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ βιομηχανοῦ μέχρι τοῦ κατοικοῦντος εἰς τὸ πολυτελὲς τιμαριωτικὸν μέγαρον, πάντες οἱ υἱοὶ τῆς Ἑλβετίας εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ὡς εἶναι